

MB

163.061

TÖBB FÉNYT!

ÁVG Diákversgyűjtemény

296855

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

AJÁNLÁS

Elvárnám magamtól, ha középiskolások versgyűjteményéhez írnék néhány ajánló sort, hogy ne beszéljek mellé: ne méltassam az ifjú tollforgatók rendkívül gazdag nyelvhasználatát, kitűnő formai érzékenységét, s ne beszéljek a kötet egységes (vagy bármilyen) színvonaláról.

Elvárnám magamtól, hogy a kötet számomra legkedvesebb, vagy éppen "sikerületlen" sorait ne idézzem, nem sértve ezzel másokat, belül élőket, kívül maradottakat.

Elvárnám magamtól, hogy fennkölt hang nélkül dicsérjem a kezdeményezést, melynek eredményeképpen az Olvasó kezébe kerülhet ez a könyvecske, a sárospataki Árpád Vezér Gimnázium tanulóink munkáiból összeállított antológia. Elvárnám magamtól, hogy szimpátiámon túl köszönetemet is kifejezzem ezért az erőfeszítésért.

Elvárnám magamtól, hogy ne indokoljam, kérésükre miért vállaltam "beleszólást" a válogatásba, miért tetszett a kötetben szereplők azon döntése, hogy a *kevesebb több* jelszóval karcsúbb, de talán maradandóbb emlék születését kívánják.

Talán tudják már, hogy évek múlva saját elvárásaiknak lesz legnehezebb megfelelni, később fellapozva azonban ez a kötet szerencsére még mindig ugyanaz lesz, ami, szerencsére még mindig ugyanolyan lesz, mint ma,

1998. március 15-én,
például fiatal, néhol halk, néhol harsogó, bátor,
pezsgő, lázadó, bizonytalan, s kellően szertelen.

Vass Tibor

MB163.061

4998

ISMERED-E?

Ismered-e a szeszélyes Tavaszt?
A hűs patak friss vizét,
A virágok bódító illatát,
Ismered-e a szerelmet,
A vallomást, az édes szenvedést?

Ismered-e a forró Nyarat?
A hűs árnyék nyugalmát,
A parti homok izzó melegét,
Ismered-e a szenvedélyt,
A forró, tüzes vágyakozást?

Ismered-e a hűvös Őszt?
A sárguló levelek hulló ezreit,
Az őszi zivatar vad szelét,
Ismered-e a félelmet,
A reményt, hogy örökre a tied marad?

Ismered-e a fagyos Telet?
A kopár fák ijesztő erdejét,
A fehér hó hideg érintését.
Ismered-e a magányt,
A szenvedést, a tudatot, hogy elmúlt?

CSAK EGY DAL

Csak egy dal volt, bűvös-szép, könnyed,
könnyezve szállt az éjen át.
Körülöttem minden csöndes,
minden magányos és üres,
csak egy dal száll az éjen át.

Fekete égen izzó szemek,
mindent látó vak csillagok,
miért bízom meg bennetek,
miért rettegek tőletek,
ti fekete, égi csillagok?

Álmok: hazugok, mint a napok,
éjjel sötéten fénylőek,
hamis hitet szívvel adok,
cserébe, ha reményt kapok.
Álmok: hazugok, de fénylőek.

Csak egy dal volt, lágy kis ének,
hit, hazugságok dala volt.
Hinni, hinni tibennetek,
csak hinni reménykedhetek.
Álmok, csillagok dala volt.

HULLÁS

Kavargó, szitáló, örvénylő elemek!
Lehullanak, betakarnak az őszi levelek.

Kegyetlen, vad szél csapdossa a fákat,
egy fájó reccsenés után messze sodorja az ágat.

Mondd, Istenem, miből merítek most erőt?
Mily örömet hozhat egy őszi délelőtt?

Erőszakos és zord az egész világ,
Szél... eső... levelek és a letört faág...

Szívemet tépi most a könyörtelen szél,
és remegő lelkemben lassan beköszönt a tél.

Országos Széchényi Könyvtár

Füzérkomlós, 1994. október

Sápi Szilvia:

HANGULAT

Tündöklő, szép, fényes csillagok
hallgatagon néztek,
egyedül vagyok.

Senki sincs mellettem, ki átölel,
de én mégse félek,
valami felemel.

Magasra hozzatok az ismeretlen éjbe,
a nyugtalan, néma
éjszaka mélyébe.

Most erős és büszke a lelkem,
valami felszabadul,
és szétárad bennem.

Mosolygok és szeretek mindent, ami él,
s ez az érzés
mindennél többet ér.

Most lent minden békésen nyugodt,
betakar a sötét és
boldog vagyok.

Füzérkomlós, 1994. március

A TIED

Vihar jött. Pusztított.
Utána fojtó semmi maradt.
Enyém lett mégis az utolsó,
győzelmes, remegő pillanat.

Kérdezlek. Nem felelsz.
Csak lassan lehajtod a fejed.
Az idő falat emel csöndből,
homályból, hogy elveszítselek.

Miért? Meddig? Válaszolj!
Rettegek a kongó sivárságtól,
magába zár, de óva ölelés
nem kell senki mástól.

Fáj. Nem hallod?
Nyisd már fel a szemed!
Előtted állok, elérhetsz, ha
kinyújtod felém a kezed.

Csönd... Semmi. Pedig
ha a fal leomlana, végleg
megtudhatnád, hogy egy lélek
magát égeti fel érted.
Kérlek...

Alfred Margul-Sperber:

DER ERSTE SCHNEE

So leise wie im klaren Teich der Schwan,
So fein und weich wie Seide flog er an,

Ein kühles Wunder, schimmernd weiß und weh,
Zart wie ein Traum: so kam der erste Schnee.

Sein holder Flaum, der an der Hand verging,
Fiel schwebend wie ein toter Schmetterling:

Die Flocken küßten zärtlich das Gesicht,
Das Land ward endlos, endlos weit und licht;

Die Flocken sanken unhörbar und schwer;
Nun ist nur Schnee und keine Landschaft mehr!

Blau ist der Abend und das Schneeland auch;
Nur von den Dächern kräuselt weißer Rauch.

Die Frische duftet aus dem Dämmerkrug:
Die Welt hält still mit tiefem Atemzug.

Alfred Margul-Sperber:

AZ ELSŐ HÓ

Oly halkan, mint hattyú a tó tiszta vizén,
Oly finoman és puhán, mint selyem érkezvén

Egy hűvös csoda, hófehér és fájó,
törekeny, mint egy álom: így jött az első hó.

Bájos pihéje, a kezemen elmúló,
Csak lebegett, akár egy halott pillangó.

Gyengéden csókolták arcomat a hópihék,
A végtelenbe tetszett a csillogó vidék.

A pelyhek sűrűn hullnak, hangtalan, nesztelen,
Most már csak fehér e tájék, színtelen.

Az alkony és a havas táj fehér füstben úszik,
A háztetőkről fehér füst fodrozódik.

Frissesség illatoz az alkonyatból rendben,
A világ lélegzetvisszafojtva áll csendben.

Fordította: Stumpf Zoltán

Joseph von Eichendorff:

MONDNACHT

Es war, als hätt der Himmel
Die Erde still geküßt,
Dass sie im Blütenschimmer
Von ihm nun träumen müßt.

Die Luft ging durch die Felder,
Die Ähren wogten sacht,
Es rauschten leis die Wälder,
So sternklar war die Nacht.

Und meine Seele spannte
Weit ihre Flügel aus,
Flog durch die stillen Lande,
Als flöge sie nach Haus.

Országos Széchényi Könyvtár

Joseph von Eichendorff:

HOLDFÉNYES ÉJ

Csókot lehelt a felhő
A föld friss ajkára,
Így varázsolta termő
Virágfény-álomba.

Szél suhant át a mezőn
Kalászt kapva táncra,
Búgást lopott az erdőn,
S a Holddal szállt párba.

Lelkem is kibontotta
Aranyszín szárnyait,
És csendesen csak, lopva
Idézte társait.

Országos Széchényi Könyvtár

Fordította: Kenyhercz Róbert

VERKLÄRTER HERBST

Gewaltig endet so das Jahr
Mit goldnem Wein und Frucht der Gärten.
Rund schweigen Wälder wunderbar
Und sind des Einsamen Gefährten.

Da sagt der Landmann: Es ist gut.
Ihr Abendglocken lang und leise
Gebt noch zum Ende frohen Mut.
Ein Vogelzug grüßt auf der Reise.

Es ist der Liebe milde Zeit.
Im Kahn den blauen Fluß hinunter,
Wie schön sich Bild an Bildchen reiht -
Das geht in Ruh und Schweigen unter.

Georg Trakl:

MEGDICSŐÜLT ŐSZ

Nagyszerűen telik így ez az év el,
A szőlőskertek aranyló bornedvével.
Körben erdők - némán, csodálatosan
Kísérik léptét annak, ki úton van.

Ez így jó - mondja a falu embere,
Ti, harangok hosszan és halkán verve
Adjatok az estére boldog reményt,
Ha madárraj köszön az úton feléd.

Ez a szerelemnek enyhe ideje,
Egy csónakban a kék folyón lefele
Mily szépen érintik egymást e képek,
Találkoznak, egymásban elmerülnek.

Országos Széchényi Könyvtár

Fordította: *Stumpf Zoltán*

Lapis József:

TÖBB FÉNYT!

Felszakítva jégbörtönét
késve robbant ki a tavasz.
A mennyek aranykoronájához
nem röpül ma könnyes panasz.
Üde színek, illatok,
messzi útra indulok.

Lombok smaragdja, nap tüze,
lágy ragyogás a fagy nyomán.
De hol a lelkek megújulása?
Szívre virít a napsugár?
Üde színek, illatok,
s jó a kérdés: ki vagyok?

Várok. A lelkem néma barát.
Hiába a kérdés: ki vagyok?
Nincs válasz és nem is lesz soha!
Bár arcunkra égi fény ragyog.
Üde színek, illatok,
s a felszín csak háborog.

Minden jégszív kiolvadjon!
Harsogja millió torok: vivát!
Csalóka addig mind, mi szép,
S nem nekem nyílik a virág.
Üde színek, illatok...
Tavasz, még sok a dolgod!

FÉNY

ravatal szélben
vakító ködben
hasogat a fény

villanó késben
vonagló kézben
visongat a fény

meredő szemben
zuhanó testben
szétrobban a fény

hovatűnsz létben
keserű végben
eltompul a fény

Kenyhercz Róbert:

FIATALSÁG

Kiugrik a kezemből
fiatalságom,
mint egy
elázott szappan.
Félek, amikor majd
fel szeretném venni,
már fájni fog
a hátam.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Kenyhercz Róbert:

LASSAN...

Lassan szétfoszlik a köd,
mint a partra kinyaló
erőtlen hullám.

Lassan letisztul a kép,
s talán meglátom, hogy
hol és mi vár majd rám.

Lassan felgördül a függöny,
a színpad is felsejlik,
a zenekar már hangolt,
az előadás kezdődik.

Hirtelen beáll a csönd,
pár feszült harmónia,
s ott áll már a fényben
a felnőtt én egymaga.

Kenyhercz Róbert:

EGY LÁZADÓ SÍRFELIRATA

Kipróbált mindent,
ami zajos, káros és tilos,
s carpe-diem-tudattal
válogatta szét a
rázúdított szemétkupacot:
Élete árán is élni akart!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Bártfai Diána:

KÖNNY

Puskin művére, azonos versezetben

Csak te kellesz egyedül nekem.
Rémült szavak merülnek el
Gögös voltod teljességében,
S bár már hiába keresel
Szemem kín-csillagrendszerében
Naiv reményt, emlékeimben
Halvány derengés kigyúlt arcod:
Álmomat mégis meglopod.
Szürkületkor legforróbb a vágy,
De Napkeltekor ájultan
Vallunk már, majd megújultan
Tekint rád s rám a halálos ágy.
Völgybe zuhant szerelem-sír
Lesz az. Hallod? Tatjana sír...

Bártfai Diána:

ELSŐ SZONETT

Ez nem a hely múltba gázolt zuhanása.
Nem a suttogó percek gyors lüktetése.
Nem a beteg gyermek néma nevetése.
Csak a harmónia csendes fuldoklása.

Ez nem szavak, hangok átélt torzulása.
Nem a varázslás fénytelen lendülete.
Nem az esőcseppek hulló kis élete.
Csak a harangok ijesztő morajlása.

Mert ez nem a Tiéd, és már az enyém sem.
Nem a csüggedő, megtört létünkről beszél.
Csak bennem vibrál még, s sóhajt szerelmesen.

Ez nem halott vágyak bús álma, hiszen él!
Nem int felénk, csak nyöszörög keservesen.
nem az emlékek. Aludj, Kedves! Csak a szél.

HOLNAP...

Látni foglak, s fagyos szádra
tekintve újra meggyülöllek majd.
Félve nézek nagy szemedbe,
és pillantásommal megátkozlak.
Majd holnap,
holnap látni foglak.

Köszönni fogok, és megvetem
majd némaságod fájdalmas okát.
Reménytelen hangommal
kérdő egy furcsát
majd Hozzád szólok.
Majd holnap,
holnap köszönni fogok.

Beszéd közben megérintelek,
s talán ottfelejttem kezemet.
Lüktető tenyerem ártatlan
szándékával megfélemlítelek.
Majd holnap,
holnap látlak,
köszönök és megérintelek.

PETRARCA

Szólott a költő s könnyei hullottak:
mit ér a Láng, ha bánatos arcomon
foszlik szerte, s mire Őt megtalálom,
a forró cseppek mindent kioltanak?

Párolog a remény, nem jöhet tavasz.
Az én rózsafényű bájos évszakom
messzire száll a tündöklő holnapon;
felkacag, de a szíve fagyos marad.

A Hold sehol. Félttem sötétben várni,
és nem terelték felém szerelmed
a fényes Nyugat csodás, hűs szelei.

Ó, ha énrám ragyognál! Mily szépséges
csillagtalan éjjel virágot lelni
a felkelő Nap örök örömében!

LIDÉRCFÉNY

Lidércfény táncolt a kertben
Átlátszón, s megkérdezett:
Minek élni úgy, ó vándor,
Hogy az élted mérgezett?

S tovább lebegve elhagyott,
Hátrahagyva illatát,
Elrabolva, elragadva
Életemnek halk szavát.

Kiáltottam én utána,
Nem hallgatott, nem figyelt.
Elragadta azt, mi éltet
Aljasan, és elszelelt.

Lidércfény táncolt a kertben,
Csalfán, fájón, csendesen,
Szívembe mártotta karmát,
S vigyorgott rám kedvesen.

Kovács Luca:

HARCOLJ!

Barátom! Lásd, eljött érted a bánat,
S mint testi-lelki, jóbarátod áll eléd.
Boldogságot akarsz? Hát törd át a gátat,
S üvöltő mélységekből mosoly szálljon feléd!

S te csak állsz itt, komoran, némán és vakon,
Szemedet fúrod a sűrű sötétségbe,
Ugorj át a rémisztő, mély szakadékon,
S meglátod, van az életednek értelme!

Nem. Hiszen te még nem vagy képes erre.
Por fedi elméd, mint erdőt friss, puha hó.
Fordíts hátat a sötét emlékeidnek,
S mindenből csak az marad, ami szép és jó!

Országos Széchényi Könyvtár

Kovács Luca:

ÉBREDJ!

Éj homálya figyel feketén s fagyosan.
Borzongató álmod szövöd haragosan.
Rideg köd karmai közt úszik a mélység,
Elevenen nyújtózik a vad sötétség,
Didereg a hajnal, olvad az éjszaka,
Jeges fák közé visszatér a lét szava!
Ébredj!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

HOGY MIRE JÓ?

Tavaly az újságírói műfajokat tanítottam az egyik osztályomnak, s házi feladatként interjút íratam a gyerekekkel. Így került a kezembe egy képzeletbeli költővel készített interjú: a riporter a házi feladatot író diák volt. Az interjúalany kiléte felől sem volt kétségem: tudtam, hogy ugyanő. Tapintatos, de határozott unszolásomra előkerültek a versek is. Átadásukkor viszont tapintatosan, de határozottan közölte velem a verselő diák, hogy Tanárnő csak tanárnő. S mint ilyen, nem ért feltétlenül a versíráshoz, tehát kezdetben elhárította a kritikát, az észrevételeket. Hitelességre törekedtem - tanári minőségemben -, s a hirtelen kialakult költőkoszorút elvittem műhelymunkára Vass Tibor Kassák-díjas költőhöz Miskolcra. Így kerekedett ki e füzetecske erősen megrostált, de színvonalas anyaga. Egyik-másik szerző - főleg egy-egy idősebb - túlzás nélkül akár százszor is termékenyebb a most bemutatott mennyiségnél.

Hogy mire jó ez?

Verset írni teljes koncentrációt, teljes embert, teljes szívet-eszet igénylő feladat. Mindamellet alig hiszem, hogy poétapalántáink közül valaki is igazi költő lesz. Talán.

Tehát mégis mire jó ez? A versírás olyan gondolkozásbeli érettséget és érzékeny látásmódot igényel, amely egy életre szóló magatartást alakít ki a művelőjében; az anyanyelvnek olyan mélységű megmunkálását, saját prizmán történő átszűrését követeli, mely tudásnak a birtokában otthonosabban mozog majd a verselő verbális világunkban. Olyan készségeket, olyan kifejezésbeli, szemléletbeli, megközelítésbeli részképességeket fejleszt, amelyek segítenek majd az élet sok más területén is annak, aki azokra szert tesz.

Talán primitív, de kézzelfogható példa: ha verselőink közül valaki olyannyira urává válik szavainak, hogy senkit sem bánt majd meg - hacsak nem szándékosan -, már megérte.

Diákjaink még az idegen nyelvű lírának is nekiveselkedtek. Holott a műfordítás - ebben az életkorban legalábbis - nagyobb próbatétel, mint saját versek írása. Máskor pedig színt játszottak Puskin, Petrarca mezét öltve magukra. Ez pedig a magyartanárok munkáját dicséri, akik megszerettették az irodalmat a tanítványokkal.

Hogy mire jó még mindig mindez?

Verset írni hatalmas kaland. Legalább akkora, mint önmagunk megismerése. S ha valaki jól versel, önmaga megismerésén keresztül eljuthat világunk megismeréséig.

Engedjétek tehát hozzám jönni a szavakat!*

Balázs Ildikó

*Sütő András regényének címe: Engedjétek hozzám jönni a szavakat!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

BEMUTATKOZÓ

Kaselyák Gergely (*Debrecen, 1981. szeptember 28.*)

Pszichológus szeretnék lenni. Szeretem az irodalmat és a történelmet. Úgy érzem, hogy a középkor áll a legközelebb hozzám a maga primitív tisztaságával. Kedvenc költőim Ady, Rimbaud, Byron, Blake. A költészettel komolyan szeretnék foglalkozni a továbbiakban is.

*Verset közölt a Diákvilágban, az ÁVG iskolai lapjában; újabb verse megjelenés előtt áll az Észak-Magyarország Jövünk című ifjúsági mellékletében

Kenyhercz Róbert (*Sátoraljaiújhely, 1982. június 7.*)

Kedvenc korszakom a reneszánsz, nagyon szeretem az irodalmát és a zenéjét. Ennek ellenére legkedvesebb költőm József Attila és Weöres Sándor. A zene meghatározó része az életemnek. Az utóbbi időben egyre jobban érdekel a film. Egyik álmom, hogy egyszer filmet forgassak. Már több, mint öt éve próbálkozom versírással. Felnőtt koromban mindenképpen az irodalommal szeretnék foglalkozni.

*A fény és Fiatalság című verse 1997. december 27-én jelent meg az Észak-Magyarország ifjúsági mellékletében. Verseit az ÁVG 1998-as jubileumi almanachjában is olvashatjuk. Írásait több alkalommal közölte a Diákvilág.

Lapis József (*Sárospatak, 1981. július 6.*)

Körülbelül két éve írok verseket, és a horatiusi példát követem: többször használom a radírt, mint a ceruzát, szeretem sokáig tökéletesíteni a költeményeimet. Példaképeim az angol és az orosz romantikusok (főként Shelley, Lermontov és Puskin), de nagyon szeretem Adyt is. Kedvenc korom a 19. század első fele, a forradalmak kora.

*Korok színjátéka című novellája az ÁVG 1998-as jubileumi almanachjában olvasható. Verseit, novelláit több ízben közölte a Diákvilág.

Bártfai Diána (Sárospatak, 1980. november 7.)

Egyik kedvenc íróm Dürrenmatt, költőm pedig: Ady, Rimbaud, Pilinszky. Nem tudom, mi leszek, ha nagy leszek (ezt utálom), de a középiskola befejezése után mindenképpen emberekkel szeretnék foglalkozni. Úgy érzem, ez a kor nem az enyém, a múlt században téblábolok, a századforduló megmásíthatatlan embere vagyok.

*A Könny című költeménye megjelent az Észak-Magyarország ifjúsági mellékletében 1998. március 7-én. Versét közli az ÁVG 1998-as jubileumi almanachja és a Diákvilág.

Sápi Szilvia (Szikszó, 1979. május 10.)

Szeretem az embereket, a verseket, a zenét, az újdonságokat, a gondtalan másodperceket. Amit nem szeretek, ami rossz, az is ad nekem valami pluszt, de erre később jövök rá. Várakozással nézek a jövő elé.

*Költeményeit a Diákvilág és az ÁVG 1998-as jubileumi almanachja közli. Versei megjelenés előtt állnak az Észak-Magyarország ifjúsági mellékletében. Nemcsak versel, de hű tolmácsolója a magyar és angol nyelvű lírának. Több szavalóverseny előkelő helyezetteje.

Kovács Luca (Miskolc, 1982. április 7.)

Kedvenc íróm J. R. R. Tolkien, kedvenc költőm Radnóti Miklós. Szeretem a természetet. Szeszélyes, hóbortos ember vagyok, szeretek másokat megbotránkoztatni.

*Költeménye jelent meg a Diákvilágban, e kötetben szereplő versei megjelenés előtt állnak az Észak-Magyarország Jövünk című mellékletében

Stumpf Zoltán (Sárospatak, 1980. április 15.)

A szívemet követem, nemcsak az eszemet.

Ne azon gondolkozz, mi az, mit majd megtehetsz,
ha most nem teszed, s lemaradsz róla, örökre elveszett.

*Az első hó című fordítása megjelent a Diákvilágban és az ÁVG 1996/97-es évkönyvében.

Tartalomjegyzék

Vass Tibor ajánlása.....	3
Kaselyák Gergely: ISMERED-E?.....	5
Lapis József: CSAK EGY DAL.....	7
Sápi Szilvia: HULLÁS.....	9
Sápi Szilvia: HANGULAT.....	11
Sápi Szilvia: A TIED.....	13
Alfred Margul-Sperber: AZ ELSŐ HÓ.....	15
Joseph von Eichendorff: HOLDFÉNYES ÉJ.....	17
Georg Trakl: MEGDICSÖÜLT ŐSZ.....	19
Lapis József: TÖBB FÉNYT!.....	21
Kenyhercz Róbert: A FÉNY.....	23
Kenyhercz Róbert: FIATALSÁG.....	25
Kenyhercz Róbert: LASSAN.....	27
Kenyhercz Róbert: EGY LÁZADÓ SÍRFELIRATA.....	29
Bártfai Diána: KÖNNY.....	33
Bártfai Diána: ELSŐ SZONETT.....	35
Bártfai Diána: HOLNAP.....	37
Lapis József: PETRARCA.....	39
Kaselyák Gergely: LIDÉRCFÉNY.....	41
Kovács Luca: HARCOLJ!.....	43
Kovács Luca: ÉBREDJ!.....	45
HOGY MIRE JÓ?.....	46
BEMUTATKOZÓ.....	48

TÖBB FÉNYT!

**A sárospataki Árpád Vezér Gimnázium diákjainak
versesfüzete 1998.**

Felelős kiadó: Dr. Velkey László igazgató

Szerkesztette: Balázs Ildikó

A szerkesztésben közreműködött és lektorálta: Vass Tibor

Borítóterv: Balogh Ferenc

Illusztráció: Gál Béla

Grafikai tanácsadó: Frimmerné Ilnáth Mariann

Számítógépes tördelés: Kovács Ibolya

A kiadvány megjelenéséhez támogatást nyújtott a
Borsod-Abaúj-Zemplén Megye Közoktatásáért Közalapítvány

Országos Széchényi Könyvtár

**Sárospatak
1998**

OSZK

ISBN: 963 03 4620 6

Országos Széchényi Könyvtár

Készült a Sárospataki Nyomda Kft.-ben
Felelős vezető: Derda László

95/
3327

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár